

3 muntre Viser.

1. Adam og Eva.
2. Hypothekvisen
3. Livets Farver.

1. Adam og Eva.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Da Adam fra først kom til Paradis,
Saa git han der ganske alene,
Han drak sig en Bajer og tog en Pris,
Dg saa lidt paa Trærnes Grene;
Han røgte magelig sin Cigar
Dg troede intet bedre var.

Dg Paradis-Ebler han spiste flot,
Som ikke i Drivhuse groede,
Men skjönt han nu havde det rigtig godt,
Var det ikke efter hans Ho'de.
Han hjebed sig og sagde mut og tøer:
Man er saa bamsat alene her.

Det horte Vorherre i Himlen op,
Han ynkedes over den Staffel,
Saa tog han et Ben ud af Adams Krop
Dg gjorde et lidet Mirakel;
Da Adam saa sig i Haven om,
Den yndigste Dame hen til ham kom.

V box 26: 755

Gr. Adam han bød hende Armen straks:
„Min Frøken, maa jeg ha' den Øre!
Jeg ser, at De er af den samme Slags
Som jeg, — maa jeg hvide en Bære!“
Thi Limonade og The og Is,
Det fik man ikke i Paradis.

Fra dette Minut var Gr. Adam glad,
Nu drat han sin Dame til Øre,
Han fatted' sin Lykke, og ved De hvad,
Vor Jord vilde sørgelig være
Foruden Damer — vi blev til Al, —
Kom lad os drikke hver Dames Skaal!
Jul. Strandberg.

2. Hypothekvisen.

Mel.: Na Nils Johansen den vene Gutten.

Der blei vel Svingom i Bondejikken
Dengang dom fik denna Hypotikken,
Na der blei Penger aa faa paa Pant
:: Saa Bonden slap for aa gaa som Fant. ::

Ja se nu jussom der bort i Bakken,
I bare „Distil“ — ja aassaa Staffen.
Hu Nase raka, hu Nase skar;
:: Ja tent aa simpel hu dengang var. ::

Na vesle Else gif me i Fjose,
Hu maatte Kua om Morran løse,
Ja endog Grisen hun maatte gji;
:: Men sligt ei kaldtes for Svineri. ::

Na sjolve Ola, — han kan jeg hugse
I Badmels Troie og Badmels Bure,
Han hørte Ploug aa han hørte Harv;
:: Sligt passe kan for en Husmandsflarv. ::

Men da dom fik denna Hypotikken,
Da blei der Svingom i Bondejikken,
Da blei der jussom i Kresttan'
:: Me Pons aa Bayer aa Portpian. ::

Da blei der fuldtop med Vin aa Kafe,
Na ingen vilde nu staa tilbage
I Traktament eller Klædesdragt;
:: For derved blei man jo til Foragt. ::

Na hvordan gif det vel bort i Bakken?
Hu' Nase slængte den gamle Staffen
Na hængte paa sig et Sprinkelværk,
:: De var'nte Skjort aa de var'nte Særk. ::

Hu' sa', det brugtes uta de fine
(Se' trur dom taller det — Krinoline),
Det skulde være te Pryd aa Brus;
:: Je tyk's det ligna et — Gonschus. ::

Men Kvinnfolk gjør det nok ør i Sue;
Thi Nase stray vilde blive Frue
Med Silkekjole aa Hat med Fjær,
:: Na Ola kaldte hu' Proprietær. ::

Na vesle Else blev kaldt Elise,
Hu' slap aa varte op flere Grise,
Thi dertil var hu' nu altfor fjong;
:: Hvad skjøner Grisen sig paa Sjining. ::

Nei, ind te Dyen dom hende sendte,
At ei hun skulde bli Bondejente.
Men altimellem en „gul“ en gif,
:: Sa Ola klo'e bag Dret fik. ::

Men Nase sa': „Vi maa følge Sjikken;
Du kan jo laane i Hypotikken!“
Na Ola gjorde som Nase sa',
:: Na stray han fandt, det var noksaa bra. ::

I Strubskindspels han til Rjerka hørte,
Na store Selksp til Bakken førte;
Han kaldtes Bakke aa Proprietær, —
:: Hvad kan en Bonde vel ønske mer? ::

Men Resultatet jeg kan ei skjøne, —
Sligt maa formodentlig ei sig lønne;
Jeg saa forleden i en Avis,
:: At Bakken folgt var til Underpris. ::

[Irgens, Hanna]

3. Livets Farver.

Livet er altid fjønt!
Haabet er lysegrønt!
∴ Mismod er siede graa!
Glæden er himmelblaa! ∴

Brunt er Standhaftighed,
Klugter dit Hertes Fred,
∴ Lid da taalmodig stærkt,
Skjæbnen er Herrens Værf. ∴

Gul er den Falkes Kind,
Troløs og træff hans Sind,
∴ Venfkab er violet,
Sig mig, hvor findes det? ∴

Ustyld er liljehvid,
Engel fra fordums Tid;
∴ Elskov er rosenrød,
Mangen Gang Ustylds Død. ∴

Døden er mørk og sort,
Kalder for evig bort;
∴ Luffet vort Die til
For Livets Farvespil. ∴